

Samling af Afgørelser

Sag C-18/16

**K.
mod
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem)

»Præjudiciel forelæggelse – standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 9 – ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen – direktiv 2013/33/EU – artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b) – frihedsberøvelse – kontrol af identitet eller nationalitet – fastlæggelsen af de forhold, som ansøgningen om international beskyttelse støttes på – gyldighed – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 6 og 52 – begrænsning – proportionalitet«

Sammendrag – Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 14. september 2017

Grænsekontrol, asyl og indvandring — asylpolitik — standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse — direktiv 2013/33 — artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b) — frihedsberøvelse af en ansøger om international beskyttelse for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet eller for at fastlægge de forhold, som ansøgningen støttes på, der ikke kan fastlægges på anden måde — vurdering af gyldigheden af denne bestemmelse i lyset af artikel 6 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — gyldighed

[Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, art. 6 og art. 52, stk. 1 og 3; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33, art. 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b), og art. 9, stk. 1]

Der er i forbindelse med undersøgelsen af artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/33/EU af 26. juni 2013 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse ikke fremkommet noget forhold, der kan berøre gyldigheden af denne bestemmelse i lyset af artikel 6 og artikel 52, stk. 1 og 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

I denne henseende bemærkes, at begrænsningen af den ret til frihed, der følger af artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b), i direktiv 2013/33, er fastsat i en lovgivningsmæssig EU-retsakt, og at den ikke berører det væsentlige indhold af den ret til frihed, som er omhandlet i chartrets artikel 6. Direktivets artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b), rejser nemlig ikke tvivl om sikringen af denne ret, og således som det fremgår af bestemmelsens ordlyd og af 15. betragtning til dette direktiv, giver den kun medlemsstaterne ret til at frihedsberøve en ansøger på grundlag af den pågældendes individuelle adfærd og under de særlige omstændigheder, der er omhandlet i den samme bestemmelse, idet disse omstændigheder desuden er underlagt samtlige de betingelser, som er indeholdt i det nævnte direktivs artikel 8 og 9 (jf. analogt dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 51 og 52). I denne henseende fremgår det såvel af ordlyden af og

sammenhængen for som af tilblivelsen af artikel 8 i direktiv 2013/33, at denne beføjelse er underlagt iagttagelse af en række betingelser, der har til formål at opstille strenge rammer for anvendelsen af en sådan foranstaltning.

De ved direktivets artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a) og b), indførte begrænsninger i udøvelsen af den ret, der er sikret ved chartrets artikel 6, kan heller ikke anses for at være uforholdsmæssig i forhold til de forfulgte mål. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at den pågældende artikel 8, stk. 3, første afsnit, litra a), ligesom litra b), udspringer af en rimelig afvejning mellem på den ene side det forfulgte mål af almen interesse, nemlig at sikre et velfungerende fælles europæisk asylsystem, som gør det muligt at give international beskyttelse til de ansøgere, der reelt har behov herfor, og at afvise ansøgningerne fra dem, der ikke opfylder betingelserne, og på den anden side det indgreb i retten til frihed, der følger af en frihedsberøvelsesforanstaltning. Selv om et velfungerende fælles europæisk asylsystem kræver, at de kompetente nationale myndigheder er i besiddelse af troværdige oplysninger vedrørende ansøgeren om international beskyttelses identitet eller nationalitet og vedrørende de forhold, som ansøgningen støttes på, kan bestemmelsen nemlig ikke begrunde, at der træffes frihedsberøvelsesforanstaltninger, uden at disse nationale myndigheder først i hvert enkelt tilfælde har undersøgt, om de står i forhold til de mål, der forfølges.

(jf. præmis 35, 41, 47, 48 og 54 samt domskonkl.)